

The Holy See

PISMO PAPE
BENEDIKTA XVI.
UZ PROGLAŠENJE SVEĆENIČKE GODINE
POVODOM 150. OBLJETNICE SMRTI
ARŠKOG UPNIKA, SV. IVANA MARIJE VIANNEYA

Svećenici – neprocjenjivi dar za Crkvu i čovječanstvo

Draga braćo u svećeništvu!

Prigodom predstojeće svetkovine Presvetog Srca Isusova, u petak 19. lipnja – na dan koji je tradicionalno posvećen molitvi za posvećenje svećenika – odlučio sam slubeno proglasiti "Svećeničku godinu" u prigodi 150. obljetnice "rođenja za nebo" ("dies natalis") Ivana Marije Vianneya (Jean-Baptiste Marie Vianney), sveca zaštitnika svih upnika na svijetu (1). Ta godina, koja eli potaknuti snaniju zauzetost za duhovnu obnovu svih svećenika u cilju njihova snanijeg i prodornijeg svjedočenja evanđelja u današnjem svijetu, završit će se na istu svetkovinu 2010. godine. "Svećeništvo je ljubav Isusova srca", običavao je govoriti sveti Arški upnik (2). Taj dirljivi izraz omogućuje nam prije svega s njenošću se i zahvalnošću spomenuti neprocjenjivog dara kojeg svećenici predstavljaju ne samo za Crkvu, već i za samo čovječanstvo. Mislim na sve one prezbitere koji vjernicima i čitavome svijetu ponizno i svakodnevno nude Kristove riječi i geste, nastojeći se sjediniti s Njim u svojim mislima, volji, osjećajima i čitavim svojim ivotom. Kako im ne odati priznanje za njihove apostolske napore, njihovo neumorno i samozatajno sluenje, njihovu ljubav kojom tee zagrliti sve? I kako ne pohvaliti vjernu odvanost tolikih svećenika koji usprkos svim poteškoćama i nerazumijevanjima ostaju vjerni svojem pozivu biti "Kristovi prijatelji", koje je on po imenu pozvao, sebi odabrao i poslao?

Ja sam još uvijek čuvam u svom srcu uspomenu na prvoga upnika uz kojeg sam vršio svoju slubu kao mladi svećenik: on mi je ostavio primjer bespridrajnog posvećenja svojoj pastoralnoj slubi; u njoj ga je snašla i smrt dok je nosio popudbinu jednom teškom bolesniku. U sjećanje mi se vraćaju

bezbrojna subraća koju sam susretao i s kojima se i dalje susrećem, također tijekom svojih pastoralnih putovanja u razne drave, koji iz dana u dan velikodušno i predano obavljaju svoju svećeničku slubu. Ali spomenuti izraz koji koristi sveti upnik doziva u svijest također probodeno Kristovo srce i trnovu krunu kojom je ono obavijeno. Pred mojim su očima, stoga, i bezbrojne patnje kroz koje prolaze svećenici, bilo zato što su dionici ljudskih iskustava boli i trpljenja u raznoraznim njihovim očitovanjima, bilo zato što su neshvaćeni od strane onih kojima služe. Kako ne spomenuti također tolike svećenike čije se dostojanstvo gazi, koje se sprječava da vrše svoje poslanje i katkad progoni, čak do te mjere da daju najviše svjedočanstvo prolivene krvi za Krista?

Ima, naalost, također aljenja vrijednih situacija, u kojima sama Crkva trpi zbog nevjernosti nekih svojih slubenika. Razlog je to zbog koje se svijet sablanjava i okreće leđa Crkvi. Ono što ponajviše može koristiti u tim slučajevima Crkvi nije toliko detaljno otkrivanje svih slabosti svojih slubenika, koliko obnovljena i radosna svijest o veličini Bojega dara, konkretiziranog u izvanrednim primjerima velikodušnih pastira, redovnika koji izgaraju od ljubavi prema Bogu i dušama te mudrih i strpljivih duhovnika. Učenja i primjeri svetog Ivana Marije Vianneya mogu u tome pogledu pružiti svima značajnu uporišnu točku: Arški upnik je bio veoma ponizan, ali itekako svjestan, kao svećenik, da je neizmjerni dar za svoj narod: "Dobri pastir, pastir po Bojem srcu, je najveće blago koje dobri Bog može dati nekoj upi i jedan od najdragocjenijih darova boanskog milosrđa" (3). Kada bi govorio o svećeništvu naprosto nije nalazio riječi da opiše veličinu dara i zadaće povjerene jednom ljudskom stvorenju. "O kako je svećenik velik!... Kada bi to shvatio, umro bi... Bog ga sluša: on izgovori dvije riječi a Naš Gospodin silazi s neba na njegov glas i zatvara se u malu hostiju..." (4). Objasnjavajući svojih vjernicima vanost sakramenta govorio je: "Bez sakramenta Reda, ne bismo imali Gospodina. Tko ga je stavio tamo u svetohranište? Svećenik. Tko je dočekaio vašu dušu kada je prvi put ulazila u ivot? Svećenik. Tko je hrani i krijepi na njezinu zemaljskom putovanju? Svećenik. Tko će je pripremiti da se pojavi pred Bojim licem, perući je po posljednji put u krvi Isusa Krista? Svećenik, uvijek svećenik. A ako bi ta duša umrla [zbog grijeha] tko će je podići na novi ivot, tko će joj vratiti spokoj i mir? Ponovno svećenik... Poslije Boga, svećenik je sve!... On će sama sebe shvatiti tek u nebu" (5). Ove riječi, koje su izašle iz svećeničkog srca jednog upnika, mogu se činiti pretjeranima. Ipak, iz njih se da nazrijeti koliko je on mnogo cijenio sakrament svećeništva. Kao da ga je preplavljivao bezgranični osjećaj odgovornosti. "Ako bismo dobro shvatili što je svećenik na zemlji, umrli bismo, ali ne od straha, već od ljubavi... Bez svećenika, smrt i muka Našega Gospodina bili bi beskorisni. Svećenik je taj koji nastavlja djelo otkupljenja na zemlji... Kakve bi koristi bilo od kuća pune zlata kada ne bi bilo nikoga da otvori njezina vrata? Svećenik posjeduje ključ nebeskih blaga: on otvara vrata; on je ekonom dobrog Boga; upravitelj njegovih dobara... Ostavite upu dvadeset godina bez svećenika i u njoj će se na koncu klanjati ivotinjama... Svećenik nije svećenik za sebe, već za vas" (6).

Došao je u Ars, seoce od 230 stanovnika. Biskup ga je unaprijed upozorio da se ondje do vjere malo drij. "U toj upi nema mnogo Boje ljubavi, ali ćete je vi ondje donijeti". Bio je, stoga, potpuno svjestan da odlazi tamo utjeloviti Kristovu prisutnost i svjedočiti njegovu spasenjsku njezinost: "[Boe moj], udijelite mi obraćenje moje upe; voljan sam trpjeti sve što hoćete, čitav svoj ivot!", tom je

molitvom započeo svoje poslanje (7). U obraćenje svoje upe sveti je upnik uložio sve svoje snage, uvijek mu je na prvome mjestu bio odgoj kršćanskog puka koji mu je povjeren. Draga braćo u svećeništvu, zamolimo Gospodina Isusa milost da i mi uzmognemo usvojiti pastoralnu metodu svetog Ivana Marije Vianneya! U prvom redu moramo naučiti potpuno se poistovjetiti sa svojom slubom. U Isusu, osoba i poslanje tee tome da budu jedno: cjelokupno njegovo spasenjsko djelovanje bilo je i jest izraz njegove "sinovske svijesti" da, od vječnosti, stoji pred Ocem u stavu pokoravanja njegovoj volji s ljubavlju. Svećenik također mora – ponizno i zbiljski – teiti tom poistovjećivanju. To zacijelo ne znači zaboraviti da je bitna učinkovitost slubenika neovisna o svetosti njegove slube; ali ne smije se također smetnuti s uma izvanrednu plodnost koju ima susret između stvarne svetosti slube i osobne svetosti posluitelja. Arški je upnik odmah prionuo toj poniznoj i strpljivoj zadaći usklađivanja svoga ivota posluitelja sa svetošću povjerene mu slube, odlučivši "prebivati", čak i fizički, u svojoj upnoj crkvi: "Netom što je došao izabrao je crkvu za dom u kojem će boraviti... Ulazio je u crkvu prije zore i iz nje izlazio tek nakon večernjeg Anđelova pozdravljenja. Ondje ga se moralo traiti kada ga se trebalo", čita se u njegovu prvom ivotopisu (8).

Pobono pretjerivanje njegova ivotopisca ne smije nas navesti da zanemarimo činjenicu da je sveti upnik znao također aktivno "prebivati" na čitavom području svoje upe: redovito je pohodio bolesnike i obitelji; organizirao je pučke misije i proslave zaštitnika upe; prikupljao je i raspolagao novcem za karitativna i misionarska djela; objeljiavao je svoju crkvu i opskrbljivao je crkvenim namještajem; brinuo se za siromašne djevojke i odgajateljice iz "Providencea" (ustanova koju je sam osnovao); brinuo za obrazovanje djece; osnivao bratovštine i pozivao laike da surađuju s njim.

Njegov me primjer nekako sam od sebe potiče da istaknem prostore suradnje koje treba sve više proširivati na vjernike laike, s kojima prezbiteri čine jedan svećenički narod (9) i usred kojeg se, snagom ministerijalnog svećeništva, nalaze "da sve vode k jedinstvu ljubavi 'po tome što se svi uzajamno ljube bratskom ljubavlju i idu ususret jednim drugima s poštovanjem' (Rim 12, 10)" (10). U vezi s tim treba podsjetiti na topli poziv kojim Drugi vatikanski koncil potiče prezbitere da "iskreno priznaju i promiču dostojanstvo laikâ i poseban udio koji laici imaju u poslanju Crkve... Rado neka slušaju laike i bratski promatraju njihove elje, priznavajući njihovo iskustvo i mjerodavnost na raznim poljima ljudske djelatnosti, da bi tako mogli zajedno s njima razabirati znakove vremena" (11).

Svoje je upljane sveti upnik poučavao prije svega svjedočanstvom ivota. Na njegovu su primjeru vjernici učili moliti, zadržavajući se rado pred svetohraništem radi pohoda euharistijskom Isusu (12). "Nema potrebe mnogo govoriti već treba dobro moliti", tumačio im je upnik, "Zna se da je Isus ondje, u svetom tabernakulu: otvorimo mu svoje srce, radujmo se njegovoj svetoj prisutnosti. To je najbolja molitva" (13). I opominjao je: "Dođite na pričest, braćo moja, dođite k Isusu. Dođite ivjeti od Njega da biste mogli ivjeti s Njim..." (14). "Točno je da niste toga dostojni, ali vam je to potrebno" (15). Taj način odgoja vjernika euharistijskoj prisutnosti i pričesti bio je najučinkovitiji kada bi ga promatrali dok slavi svetu misnu rtvu. Oni koji su tome svjedočili kazuju da "nije bilo moguće pronaći lik koji bi bolje izrazio bogoslujenje... Promatrao je hostiju s beskrajnom ljubavlju"

(16). "Sva dobra djela zajedno nisu ravna misnoj rtvi, jer su to ljudska djela, dok je sveta misa Boje djelo" (17), govorio je. Bio je uvjeren da o misi ovisi sav ar svećenikova ivota: "Razlog svećenikove malaksalosti lei u tome što ne slavi misu s dunom panjom! Moj Boe, kako samo treba aliti svećenika koji slavi misu kao da radi neku rutinsku stvar!" (18). Stekao je isto tako naviku da, dok slavi, uvijek prinosi također rtvu vlastitog ivota: "Kako je dobro da svećenik svakog jutra prinese samoga sebe Bogu u rtvi!" (19).

U toj dubokoj osobnoj poistovjećenosti sa rtvom kria s jednakim je duhovnim poletom slavio i misu na oltaru i ispovijedao pokornike. Svećenici se ne bi smjeli nikada pomiriti s praznim ispovjedaonicama ili prividnom ravnodušnošću vjernika prema tome sakramentu. U doba svetog upnika, u Francuskoj, ispovijed nije bila ni lakša, niti joj se češće pristupalo no u naše dane, jer je revolucionarni vihor dugo vremena zatirao vjersku praksu. Ali on je na svaki način, propovijedu i uvjeravanjima, pokušavao pomoći svojim vjericima da ponovno otkriju značenje i ljepotu sakramenta pokore, predstavljajući je kao duboki zahtjev euharistijske prisutnosti. Stvorio je tako kreposni krug. Provodeći dugo vremena u crkvi pred svetohraništem potaknuo je vjernike da se povedu za njegovim primjerom i dolaze pohoditi Isusa, znajući, istodobno, da će ondje sigurno naći svoga upnika, spremna saslušati ih i udijeliti im oprostjenje. Kasnije je počelo dolaziti sve veće mnoštvo pokornika iz cijele Francuske zbog čega je u ispovjedaonici znao boraviti i po 16 sati dnevno. Govorilo se tada da je Ars postao "velika bolnica duša" (20). Njegov prvi ivotopisac je napisao: "Milost koju je postizao [za obraćanje grešnika] bila je toliko snana da ih je išla traiti ne ostavljajući im ni tren predaha" (21). Sveti upnik na isto misli kada kae: "Nije grešnik taj koji se vraća Bogu da trai od njega oprostjenje, već sam Bog hita za grešnikom i vraća ga k sebi" (22). "Taj dobri Spasitelj je tako pun ljubavi da nas trai posvuda" (23).

Svi mi svećenici moramo osjetiti da se one riječi, koje je on stavio u usta Kristu, tiču nas osobno: "Dajem u zadatak mojim posluiteljima da naviještaju grešnicima da sam uvijek spreman primiti ih, da je moje milosrđe neizmjereno" (24). Od svetog Arškog upnika mi se svećenici moemo naučiti ne samo nepokolebljivom pouzdanju u sakrament pokore koje nas potiče ponovno ga staviti u središte naših pastoralnih briga, već također metodu "dijaloga spasenja" koji taj sakrament za sobom povlači. Arški se upnik s različitim pokornicima različito ophodio. Svakog onoga koji bi dolazio u njegovu ispovjedaonicu nošen dubokom i poniznom potrebom za Bojim oprostjenjem, on bi bodrio da uroni u "bujicu Bojega milosrđa" koja u svojoj silini sve nosi. I ako bi tko bio oalošćen vlastitom slabošću i nestalnošću i plašio se budućeg novog pada, upnik mu je otkrivao Boje tajne riječima koje plijene svojom dirljivom ljepotom: "Dobri Bog sve zna. I prije no što ste pristupili ispovjedi, on već zna da ćete ponovno sagriješiti a ipak vam oprašta. Kako je velika ljubav našega Boga: tolika je da rado zaboravlja budućnost, samo da bi nam oprostio!" (25). Onima koji bi se, naprotiv, optuivali mlako i ravnodušno vlastitim bi bolnim suzama ozbiljno pokazao koliko je taj stav "odbojan": "Plačem zato što vi ne plačete" (26), znao bi reći. "Kad ne bi samo Gospodin bio tako dobar! Ali on je tako dobar! Treba biti beščutan pa se tako ophoditi s tako dobrim ocem!" (27). Budio je kajanje u srcu mlakih, prisiljavajući ih da vide, vlastitim očima, Boje trpljenje zbog njihovih grijeha koje se odraava na licu svećenika koji ih je ispovijedao. Onome, pak, koji bi mu dolazio

eljan i spreman za dublji duhovni ivot, širom je otvarao bezdan Boje ljubavi, objašnjavajući neizrecivu ljepotu koju donosi ivot u sjedinjenosti s Bogom i u njegovoj prisutnosti: "Sve pred Bojim očima, sve s Bogom, sve kako bi omiljeli Bogu... Kako je to lijepo!" (28). Učio ih je ovako moliti: "Boe moj, udijeli mi milost da te ljubim onoliko koliko mi je moguće ljubiti te" (29).

Arški je upnik u svome vremenu znao preobraziti srce i ivote tolikih ljudi, jer im je pomogao da iskuse Gospodinovu milosrdnu ljubav. I u našem je dobu prijeko potreban takav jedan navještaj i takvo jedno svjedočanstvo istine ljubavi: Deus caritas est (1 Iv 4, 8). Ivan Marija Vianney je riječju i sakramentima svoga Isusa izgrađivao svoj narod, premda ga je često obuzimala strepnja jer je bio uvjeren da je nedorastao toj slubi, tako da je više put poelio pobjeći od odgovornosti upne slube za koju se smatrao nedostojnim. Usprkos tome, primjernom je poslušnošću ostao uvijek na svome mjestu, jer je izgarao u apostolskom aru za spasenje duša. Strogim je isposništvom nastojao potpuno prionuti vlastitom pozivu i poslanju: "Velika je nesreća za nas upnike – alio se svetac – da nam duša otupi" (30); pod tim je mislio na opasnost da se pastir navikne na grešnost ili ravnodušnost u kojem mnogi u njegovu stadu ive. Bdjenjem i postom je obuzdavao tijelo, kako se ono ne bi pobunilo protiv njegove svećeničke duše. Nije bjeao ni od mrtvljenja za dobro duša koje su mu bile povjerene i kako bi time pridonio okajanju tolikih grijeha koje je čuo na ispovijedi. Nekom je subratu svećeniku tumačio: "Reći ću vam koji je moj recept: zadajem grešnicima malu pokoru a ostalo ja činim namjesto njih" (31). Pored konkretne pokore kojima se Arški upnik podvrgavao, za sve ostaje valjana sr njegova nauka: Isus je za duše prolio svoju krv i svećenik se ne moe posvetiti njihovu spasenju ako odbija imati osobni udio u "dragocjenoj rtvi" otkupljenja.

I današnjem svijetu, kao i u teškim vremenima u kojima je ivio Arški upnik, potrebno je da se prezbiteri u svom ivotu i djelovanju ističu odlučnim svjedočenjem evanđelja. S pravom primjećuje Pavao VI.: "Suvremeni čovjek radije sluša svjedoke no učitelje, i ako sluša učitelje čini to jer su svjedoci" (32). Kako ne bi iskusili egzistencijalnu prazninu u sebi i kako djelotvornost naše slube ne bi bila ugroena, trebamo se uvijek iznova pitati: "Jesmo li doista proeti Bojom riječju? Je li to hrana od koje ivimo, više no što su to kruh i stvari ovoga svijeta? Poznajemo li je doista? Ljubimo li je? Je li naš duh toliko zaokupljen tom Riječju da ona ostavlja traga u našem ivotu i oblikuje našu misao?" (33). Kao što je Isus pozvao dvanaesticu da budu s njim (usp. Mk 3, 14) a tek kasnije ih poslao propovijedati, tako su i u našim danima svećenici pozvani prigrliti taj "novi način ivota" koji je uveo Gospodin Isus i kojeg su usvojili apostoli (34).

Upravo to bespridrajno prianjanje uz taj "novi način ivota" karakterizirao je svećeničku slubu Arškog upnika. Papa Ivan XXIII. u enciklici Sacerdoti nostri primordia, koja je objavljena 1959. godine, na 100. obljetnicu smrti Ivana Marije Vianneya, predstavio ga je kao isposnika s posebnim osvrtom na "tri evanđeoska savjeta", koje papa smatra nunim također za prezbitere. "Premda svećenici zbog kleričkog stalea nisu duni prigrliti evanđeoske savjete, oni im se ipak nude, kao i svim ostalim vjernicima, kao redoviti put kršćanskog posvećenja" (35). Arški je upnik znao ivjeti "evanđeoske savjete" na način primjeren svom prezbiterskom zvanju. Njegovo siromaštvo, naime, nije bilo siromaštvo jednog redovnika ili monaha, već siromaštvo koje se trai od svećenika:

premda je raspolagao s mnogo novca (budući da su imućniji hodočasnici davali izdašna sredstva za njegova karitativna djela), znao je da je sve darovano njegovoj crkvi, njegovim siromasima, njegovoj siročadi, djevojkama iz njegove "Provance" (36), obiteljima koje su najviše oskudijevale. Zato je on "bio bogat kada je trebalo davati drugima, a vrlo siromašan prema sebi" (37). Ovako bi to tumačio: "Moja je tajna jednostavna: sve dati i ništa ne zadržati" (38). Kada ne bi imao novca, siromašnima koji su mu se obraćali govorio je zadovoljan: "danas sam siromašan kao i vi, jedan sam od vas" (39). Tako je, na kraju ivota, potpuno mirno mogao reći: "Nemam više ništa. Dobri Bog me sada moe pozvati kada hoće!" (40). I njegova je čistoća bila čistoća koja se trai od svećenika za njegovu slubu. Moe se reći da je to bila čistoća koja priliči onome koji mora svakoga dana doticati euharistiju i koji je svakoga dana gleda sa svim zanosom srca i sa istim je zanosom daje svojim vjernicima. O njemu su govorili da je "čistoća zračila iz njegova pogleda"; vjernici su to opaali kada bi gledao svetohranište zaljubljenim pogledom (41). I poslušnost svetog Ivana Marije Vianneya, na kraju, našla je svoj puni izraz u svjesnom prihvaćanju svakodnevnih zahtjeva njegove slube. Poznato je koliko ga je mučila da je neprikladan za upnu slubu i elja da pobjegne i "negdje u osami plače čitav ivot" (42). Samo poslušnost i velika ljubav prema dušama uspjeli su ga uvjeriti da ostane na svome mjestu. Samom sebi i svojim vjernicima je tumačio: "Ne postoje dva dobra načina da se slui Bogu, već samo jedan: sluiti mu kako on eli da mu se slui" (43). Njegovo zlatno pravilo za ivot u poslušnosti glasilo je: "Čini samo ono što se moe prinijeti dobrom Bogu" (44).

U kontekstu duhovnosti jačane vršenjem evanđeoskih savjeta, elim svećenicima, u ovoj godini koja je njima posvećena, uputiti poseban poziva da prihvate novo proljeće koje Duh u našim danima budi u Crkvi, među ostalim, također kroz crkvene pokrete i nove zajednice. "Duh daje mnoge darove... On puše gdje hoće. Čini to na neočekivan način, na neočekivani mjestima i u nepredviđenim i novim oblicima... ali nam pokazuje također da On djeluje zbog jedinog Tijela i u jedinstvu jedinoga Tijela" (45). U vezi s tim, vrijedi izjava dekreta Presbyterorum ordinis: "Ispitujući duhove jesu li od Boga, s osjećajem vjere neka (prezbiteri) otkriju mnogovrsne karizme laikâ, kako one neznatne tako i one više, te ih radosno priznaju i briljivo promiču" (46). Ti darovi koji mnoge potiču na uzvišeniji duhovni ivot, mogu koristiti ne samo vjernicima laicima, već i samim posluiteljima. Iz zajedništva zaređenih posluitelja i karizmi, naime, moe proizići "vrijedan poticaj za novu zauzetost Crkve u naviještanju i svjedočenju evanđelja nade i ljubavi u svakom kutku zemlje" (47). Htio bih nadalje nadodati, tragom apostolske pobudnice Pastores dabo vobis pape Ivana Pavla II., da zaređena sluba ima duboku "zajedničarsku (komunitarnu) formu" i moe se vršiti samo u zajedništvu prezbiterâ s njihovim biskupom (48). Potrebno je da se to zajedništvo svećenikâ s njihovim biskupom, koje se temelji na sakramentu reda i biva vidljivo u euharistijskom slavlju, pretvori u razne konkretne oblike stvarnog i prisnog svećeničkog bratstva (49). Jedino će tako svećenici znati ivjeti u punini dar celibata i biti kadri izgrađivati kršćanske zajednice u kojima će se ponavljati čudesa što su se događala pri prvom navještanju evanđelja.

Pavlova godina koje se primiće svom kraju poziva nas upraviti svoj pogled također prema Apostolu narodâ, koji predstavlja divni primjer svećenika, koji se potpuno "dao" svojoj slubi. "Jer

ljubav nas Kristova obuzima – pisao je – kad promatramo ovo: jedan za sve umrije, svi dakle umriješe" (2 Kor 5, 14). I dodaje: "i za sve umrije da oni koji ive ne ive više sebi, nego onomu koji za njih umrije i uskrsnu" (5, 15). Ima li boljeg programa od toga za svećenika koji je odlučio zaputiti se putom kršćanskog savršenstva?

Dragi svećenici, proslava 150. obljetnice smrti svetog Ivana Marije Vianneya (1859.) slijedi neposredno nakon upravo završenih proslava 150. obljetnice lurdskih ukazanja (1858.). Već 1959. godine blaeni papa Ivan XXIII. je primijetio: "Neposredno prije no što će Arški upnik zaključiti svoj dugi ivotni vijek ispunjen zaslugama, Djevica se Marija, na drugom kraju Francuske, ukazala jednoj poniznoj i čistoj djevojčici i prenijela joj poruku molitve i pokore koja i stotinu godina kasnije još uvijek nastavlja donositi obilne plodove. ivot toga svećenika, čije se stote obljetnice smrti spominjemo, već je unaprijed bio iva ilustracija velikih nadnaravnih istina kojima je bila poučena vidjelica iz Massabiellea. On sâm je prema Bezgrešnom začecu Presvete Djevice gajio veliku pobonost; godine 1836. posvetio je svoju upu Mariji začetoj bez grijeha i dočekaao s velikom vjerom i radošću proglašenje te dogme 1854. godine" (50). Sveti je upnik uvijek svoje vjernike podsjećao da "Isus Krist nakon što nam je dao sve ono što nam je mogao dati, eli nama sada ostaviti ono što mu je najdragocjenije, to jest svoju svetu Majku" (51).

Presvetoj Djevici povjeravam ovu Svećeničku godinu. Molim je da probudi u srcu svakog prezbitera velikodušnu i novu zauzetost za one ideale potpunog predanja Kristu i Crkvi koji su nadahnjivali misao i djelo svetog Arškog upnika. Svojim gorljivim molitvenim ivotom i svojom arkom ljubavlju prema raspetom Isusu Ivan Marija Vianney rastao je iz dana u dan u svojem bespridrajnom predanju Bogu i Crkvi. Neka njegov primjer probudi u svećenicima ono svjedočanstvo jedinstva s biskupom, jednih s drugima i s laicima koje je, danas kao i uvijek, toliko nuno. Usprkos zlu koje je u svijetu, Kristove riječi upućene njegovim apostolima na Posljednjoj večeri i dalje su aktualne: "U svijetu imate muku, ali hrabri budite - ja sam pobijedio svijet!" (Iv 16, 33). Vjera u boanskog Učitelja daje nam snagu gledati s povjerenjem u budućnost. Dragi svećenici, Krist računa na vas. Po primjeru svetog Arškog upnika, pustite da vas On osvoji. Tako ćete i vi, u današnjem svijetu, biti glasnici nade, pomirenja i mira!

S mojim blagoslovom.

Iz Vatikana, 16. lipnja 2009.

Papa Benedikt XVI.

---

(1) Svecem zaštitnikom svih upnika na svijetu proglasio ga je Vrhovni svećenik Pio XI. 1929. godine.

(2) "Le Sacerdoce, c'est l'amour du cœur de Jésus" (u Le curé d'Ars. Sa pensée - Son cœur.

Présentés par l'Abbé Bernard Nodet, izd. Xavier Mappus, Foi Vivante, 1966., str. 98). U nastavku: Nodet. Ista je rečenica citirana također u Katekizmu Katoličke Crkve, 1589.

(3) Nodet, str. 101.

(4) Ibid., str. 97.

(5) Ibid., str. 98-99.

(6) Ibid., str. 98-100.

(7) Ibid., str. 183.

(8) Monnin A., *Il Curato d'Ars. Vita di Gian-Battista-Maria Vianney*, sv. I, izd. Marietti, Torino 1870., str. 122.

(9) Usp. *Lumen gentium*, 10.

(10) *Presbyterorum ordinis*, 9.

(11) Ibid.

(12) "Promatranje (kontemplacija) je pogled vjere. 'Ja gledam njega i on gleda mene', kazao je svom svetom upniku seljak iz Arsa moleći pred svetohraništem" (Katekizam Katoličke Crkve, 2715).

(13) Nodet, str. 85.

(14) Ibid., str. 114.

(15) Ibid., str. 119.

(16) Monnin A., nav. dj., II, str. 430 sl.

(17) Nodet, str. 105.

(18) Ibid., str. 105.

(19) Ibid., str. 104.

(20) Monnin A., nav. dj., II, str. 293.

(21) Ibid., II, str. 10.

(22) Nodet, str. 128.

(23) Ibid., str. 50.

(24) Ibid., str. 131.

(25) Ibid., str. 130.

(26) Ibid., str. 27.

(27) Ibid., str. 139.

(28) Ibid., str. 28.

(29) Ibid., str. 77.

(30) Ibid., str. 102.

(31) Ibid., str. 189.

(32) *Evangelii nuntiandi*, 41.

(33) Benedikt XVI., Homilija na misi s podjelom sakramenta potvrde, 9. 4. 2009.

(34) Usp. Benedikt XVI., *Discorso all'Assemblea plenaria della Congregazione del Clero* (Govor na Plenarnoj skupštini Kongregacije za kler), 16. 3. 2009.

(35) P. I.

(36) Naziv koji je dao kući u kojoj je bilo smješteno i odgajano više od 60 napuštenih djevojaka. Da bi je odrao bio je spreman na sve: "J'ai fait tous les commerces imaginables", govorio je sa

smijehom (Nodet, str. 214).

(37) Nodet, str. 216.

(38) Ibid., str. 215.

(39) Ibid., str. 216.

(40) Ibid., str. 214.

(41) Usp. ibid., str. 112.

(42) Usp. ibid., str. 82-84; 102-103.

(43) Ibid., str. 75.

(44) Ibid., str. 76.

(45) Benedikt XVI., Omelia nella Veglia di Pentecoste (Homilija na duhovskom bdjenju), 3. 6. 2006.

(46) Br. 9.

(47) Benedikt XVI., Discorso ai Vescovi amici del Movimento dei Focolari e della Comunità di Sant'Egidio (Govor biskupima prijateljima Pokreta fokolara i Zajednice svetog Egidija), 8. 2. 2007.

(48) Usp. br. 17.

(49) Usp. Ivan Pavao II., Ap. pob. Pastores dabo vobis, 74.

(50) Enc. Sacerdotii nostri primordia, P. III.

(51) Nodet, str. 244.